

Tỉnh Mộng
Đi Thôi,
Trở Về Nguồn

Không có một ai có thể chen vào những giấc mộng của ai để mà khuyên bảo hay giải quyết gì được, mà phải chính người ấy Tự Ngủ và Tự Tỉnh Mộng mà thôi. Thật vậy, khi chúng ta đang Ngủ Mơ, Mơ những gì, dù là Giấc Mơ đẹp nhất hay hãi hùng nhất thì người ngoài cũng không thể xen vào Giấc Mộng ấy, để mà chia sẻ với chúng ta những cái hay, cái đẹp, hay để cứu chúng ta ra khỏi những nguy hiểm, tai biến khi chúng ta đang trong Cơn Mơ.

Qua những cơn Mộng Mơ ngắn hằng đêm ấy, chúng ta còn có cơ hội tự tỉnh, tự thức dậy được vì đó chỉ là **Chiêm Bao Nhắm Mắt!** Còn Cơn Mộng dài vô cùng tận, khó mà chấm dứt, chúng ta phải giáp mặt, phải đối diện hằng ngày không thể tránh được; Đó là cuộc đời và đó cũng chính là **Cơn Trường Mộng**, Cơn Trường Mộng này không được nhắm mắt mà là **Cơn Trường Mộng Phải Mở Mắt.**

Khi **Chiêm Bao Nhắm Mắt** còn không ai có thể chen vào được để mà giúp chúng ta Tỉnh Thức thì hướng chỉ là **Chiêm Bao Mở Mắt!** Hay chính chúng ta đã Tự Mê thì cũng chính chúng ta phải Tự Tỉnh, không gì khác được!

Trong cơn Mộng Đời hay trong cơn **Mở Mắt Chiêm Bao** dài này hỏi có chi lạ? Và có cần phải Tỉnh Mộng để thoát ra ngoài nó không?

Xin thưa rằng cũng còn tùy: Vì có nhiều người rất ưa thích trò chơi Luân Hồi, sướng khổ của cuộc đời, trái lại cũng rất nhiều người chán ngán mọi phức tạp, khổ đau của Thế Giới Tương Đối này nên khi phải đối diện với nó đã nhận ra rằng: Cuộc đời không có cái gì ngoài sự tranh dành, hơn thua, buồn vui, yêu ghét, sang hèn, sinh tử...v...v...cho nên mới muốn được giải thoát ra ngoài **Cơn Trường Mộng** hãi hùng ấy!

Như đã nói ở trên cho dù là **Mộng Dài** hay **Mộng Ngắn**, đều phải do chính mình Tự Thức Tỉnh, bởi thế nếu muốn **Tỉnh Giác Mộng Dài** đằng đẳng này thì chỉ có một cách duy nhất là chúng ta đang ở Thế Giới Tương Đối, hãy tạm tìm cho mình một phương tiện thích hợp nào đó để đi vào **Chân Lý Tuyệt Đối**. Chân Lý ấy đã sẵn có trong muôn loài, muôn vật chúng sinh chúng ta nhưng chỉ vì chúng ta Chấp Thật Có Ngã, Thật Có Pháp và ham trò chơi Vô Minh, nên chúng ta mới quên mất nó! Nay tạm dùng phương tiện để quay lại với nó thì mới xong. Khi chúng ta xoay ngược được dòng đời để rồi trực nhận ra **Chân Tâm** của Chính Mình, thì cái giây phút trực nhận ra ấy gọi là Kiến Tính hay Giác Ngộ, và cũng là chúng ta đã tỉnh được "**Cơn Trường Mộng Mở Mắt**" vô cùng điên đảo, phiền não đó.

Cái tạm gọi là **Chân Lý, Chân Tâm** ấy, nó không phải là Pháp Hữu Vi (Có) để cho chúng ta Tu Học được và nó cũng không phải là Pháp Vô Vi (Không) để chúng ta Chứng Diệt, vì nếu có Tu, có Chứng được thì Diệu Tính này chẳng phải Vốn Vô Vi, Vốn Vô Sinh; Cho nên còn Có Chứng, Có Đắc là còn Có Sinh. Chẳng Có Chứng, Có Đắc mới thật là Vô Sinh mà đã Vô Sinh là Vô Tử.

Chân Lý này Đức Phật tạm gọi là **Phật Tính** và mọi Tôn Giáo cũng đều có cái tên riêng để đặt và để gọi nó, nhưng dù đặt tên gì chẳng nữa thì cũng không thể nào ra ngoài được cái Tướng mà Vô Tướng, Vô Tướng mà là Tướng, tức cái Thật Tướng của Bát Nhã, tự nó trọn vẹn :

- ❖ Trí Tuệ Vô Ngần Mé
- ❖ Lòng Từ Bi Vô Lượng
- ❖ Bình Đẳng Tuyệt Đối

Trong thực tế chúng ta cũng nhận thấy rằng vì có Trí Tuệ mới có Từ Bi, Bình Đẳng; Và có Từ Bi Bình Đẳng là có Trí Tuệ. Vậy thì **Trí Tuệ, Từ Bi, Bình Đẳng là MỘT**. Tạm gọi là Một thôi vì trong Chân Lý không có cái gì là Một, không có cái gì là Nhiều, và cũng không có cái gì là Thời Gian, Không Gian nhưng nó lại cũng không hề rời Vũ Trụ Vạn Vật bao giờ! Nó là Vô (Không) nên Vô Tướng, và vì Vô Tướng nên mầu nhiệm thiêng liêng. Nó lại là Hữu (Có) nên vì diệu hiện tướng và thể hiện hữu dụng. Sở dĩ nó hiển hiện ra công dụng ở thế gian như thế chỉ vì **Bản Thể của nó Ẩn Mật!** Cho nên chúng ta gọi nó là Diệu Lý. Cái Diệu Lý Ẩn Ẩn Hiện Hiện này nó Phi Hữu, Phi Vô, cũng là Cội Gốc của Muôn Pháp trong Vũ Trụ Thế Gian này.

Sau đây tạm có 6 cách khá thực tế để chúng ta có thể tỉnh được “**Cơn Trường Mộng Mở Mắt**” quá ư là phức tạp này :

1./ Chấp Nhân Sự Thật một cách chân thành và hiểu biết để rồi giải quyết trong an hòa, sáng suốt, không làm tổn thương ai, và không than trời, trách đất về mọi hoàn cảnh tốt, xấu đang diễn tiến ấy, vì đó là cái nghiệp quả do chính mình đã gieo nhân.

2./ Sám Hối về mọi sự việc, mọi hoàn cảnh tốt xấu

❖ **Sám Hối khi ở hoàn cảnh tốt :**

Sám hối cho thân, khẩu, ý trong từng giây, từng phút về những tội như: Chấp thật mình đẹp, mình cao sang hơn người về mọi mặt, để rồi ngạo mạn, vênh váo và nhìn đời bằng nửa con mắt! Thay vì làm cái việc ngớ ngẩn, tội lỗi ấy thì chúng ta hãy dùng hoàn cảnh nhiều phước báu này làm bàn đạp để tu, để thăng hoa.

❖ **Sám Hối khi ở hoàn cảnh xấu :**

Xin Sám Trừ cho thân, khẩu, ý trong từng sát na về những tội lỗi đã lỡ phạm từ Thủy tới nay, và những lỗi sau nếu còn có ý tái phạm thì phải cải hối ngay để được tiêu tai nghiệp chướng. Thường thì hoàn cảnh xấu để dẫn chúng ta vào Đạo; Chúng ta hãy dùng hoàn cảnh xấu hiện tại đây để tiến tu, để được giải thoát mọi phiền não và sinh tử.

3./ Biết Ơn : Hãy biết ơn trong mọi hoàn cảnh xấu cũng như tốt vì nhờ nó mà chúng ta được sáng mắt hơn, hiểu biết hơn và cũng vì nhờ nó mà chúng ta chịu tu hành, chịu buông bỏ mọi vướng mắc của đời để tiến tới **Chân, Thiện, Mỹ**.

❖ **Biết ơn khi ở hoàn cảnh tốt :**

Có rất nhiều người vì quá giàu sang, phú quý, quá đầy đủ, quá thành công ở đời, nên lại rất dễ buông xả mọi thứ ấy để tiến vào con đường Đạo.

❖ **Biết ơn khi ở hoàn cảnh xấu:**

Cũng có rất nhiều người vì cuộc đời quá đau khổ nên dễ chán nản, dễ buông bỏ cuộc đời để đi tìm Chân Lý Giải Thoát.

4./ Thề Bồi, Sửa Đồi : Nên thề bồi để sửa chữa mọi lỗi lầm, mọi thói hư, tật xấu của Thân, Khẩu, Ý trong từng giờ, từng phút, trong mọi sự việc, mọi hoàn cảnh xấu cũng như tốt. Vì có sự thề bồi là có phát nguyện, có mục đích; Mà đã phát nguyện, đã thề bồi là đã có sự sợ hãi và khi có sợ hãi thì tự động sẽ dừng mãnh mà tu sửa.

5./ Ăn Chay, Ngồi Thiền, Công Phu :

❖ **Ăn Chay :**

Cho sức khỏe của chính mình và cũng là tỏ lòng thương xót chúng sinh.

❖ **Ngồi Thiền :**

- Thiền cho miên mật thì từ Tán Loạn Tâm sẽ về Nhất Tâm, rồi Vô Tâm, rồi vượt Vô Tâm, Hữu Tâm để tự động Siêu Thân tâm.
- Cũng là tự động nhờ được tận gốc Tam Độc: Tham, Sân, Si.

❖ Công Phu :

Dùng Trì Chú, Niệm Phật, Tham Công Án, Tham Thoại Đầu làm công phu ngay cả những lúc đi, đứng, nằm, ngồi, làm việc, nghỉ ngơi v...v.... Khi công phu không buông lơis sẽ tự động tiến tới giai đoạn Vô Tham nghĩa là đang Tham một cách quá miên mật, đến nỗi tưởng như không Tham, lúc ấy sự Chú Tâm đã đến tột độ và nghi tình cũng đã thành khối; Nếu chúng ta vẫn cứ tiếp tục với độ Tham ấy thì dù không muốn chúng ta cũng sẽ phải biết mình là ai và khi biết mình là ai, thì coi như đã đạt được mục đích, cũng là đã **Tĩnh Giác Chiêm Bao Mở Mắt** rồi.

6./ Tung Kinh hay Xem Kinh :

Sau khi đã Tĩnh Mộng thật sự, chúng ta vẫn giữ cách Chú Tâm ấy mà đi vào Kinh Sách để sự Tĩnh Ngộ được Viên Mãn hơn vì trong Kinh Sách có cả triệu triệu, tử tử Công Án, Thoại Đầu mà chỉ có người đã mở Con Mắt Tâm mới có thể hiểu đúng nghĩa Chân Lý, và đó cũng là môi trường tuyệt diệu để chúng ta tiếp tục tinh tấn, sâu sắc hơn bằng những Kinh Sách, Công Án ấy!

GHI CHÚ :

Nói đến Kinh là nói đến lời Phật giảng dạy trong 49 năm, nhiều vô cùng, vô tận...Kinh nào cũng hay, cũng rất ráo tuyệt vời nhưng chúng ta có đọc trọn đời cũng không thể hết được! Do lẽ đó chỉ nên đọc và đi sâu vào một trong những Kinh có liên quan trực tiếp đến Pháp Môn chúng ta đang theo. Thí dụ như theo “Tổ Sư Thiền” Trực Chỉ Chân Tâm thì có 7 Bộ Kinh sau đây rất trực tiếp:

- 1./ Kinh Lăng Nghiêm
- 2./ Kinh Lăng Già
- 3./ Kinh Viên Giác
- 4./ Kinh Pháp Hoa
- 5./ Kinh Kim Cương
- 6./ Kinh Pháp Bảo Đàn (Lục Tổ Huệ Năng)
- 7./ Kinh Duy Ma Cật

Tỉnh Mộng Đi Thôi Trở Về Nguồn

Hằng sa kiếp rồi, mãi lặn trôi
Cứ lạc loài thôi, quên hết lối về rồi
Ôi thương đau? Trở về mau
Nổi trôi chi hoài, trong biển nước mắt thương đau!

Sao mơ chi mãi ? Tỉnh mộng đi thôi
Ôi tiền tài! Ôi danh vọng! Ôi sắc đẹp! Ôi cuộc đời!
Dù lộng lẫy, huy hoàng như ánh sáng mặt trời
Cũng chỉ là bọt sóng, là sương sớm, là vọng lồi

Sao mơ chi mãi? Tỉnh mộng đi thôi
Mơ đến bao giờ mới nguôi?
Mơ suốt ngày đêm!
Mơ hết cả cuộc đời

Muôn kiếp người :
Có ai mà không khốc than?
Có ai mà không nát tan?
Mà không mất mát?
Có ai mà không hoạn nạn, điêu tàn?

Ôi làm sao?
Làm sao tỉnh mộng thật, cho hết chơi vơi?
Làm sao biết đường nào về nguồn, về cội?
Làm sao hết vô minh? Không còn ngu tối?
Làm sao có tự tại, dứt sạch nghiệp luân hồi?

Về:
Cứ Thiền đi sẽ biết đường về
Cứ Thiền đi sẽ hết si mê
Thiền, cứ Thiền không còn đau khổ
Thiền tu xong, trọn vẹn muôn bề.